

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 16 stycznia 2019 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Podejmowanie działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego –
Dyrektywa 2009/110/WE – Artykuł 5 ust. 2 i 3 – Przepisy dotyczące funduszy własnych –
Fundusze własne wymagane do prowadzenia działalności związanej z emisją pieniądza
elektronicznego – Pojęcie „działalności związanej z emisją pieniądza elektronicznego” –
Emisja pieniądza elektronicznego na rzecz sprzedawcy według wartości nominalnej otrzymanych
środków pieniężnych

W sprawie C-389/17

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie
prejudycjalnym, złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (litewski naczelny sąd
administracyjny) postanowieniem z dnia 21 czerwca 2017 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu
29 czerwca 2017 r., w postępowaniu wszczętym przez

„Paysera LT” UAB, dawniej „EVP International” UAB,

przy udziale

Lietuvos bankas,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta, wiceprezes Trybunału, pełniący obowiązki prezesa pierwszej izby,
J.C. Bonichot, E. Regan (sprawozdawca), C.G. Fernlund i S. Rodin, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Wathelet,

sekretarz: M. Aleksejev, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 27 czerwca 2018 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu rządu litewskiego przez R. Krasuckaitė, G. Taluntytė, V. Vasiliauskienė oraz
D. Kriaučiūnasa, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu polskiego przez B. Majczynę, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez H. Tserepę-Lacombe oraz A. Steiblytė, działające
w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: litewski.

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 4 października 2018 r.,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 5 ust. 2 i art. 6 ust. 1 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniającej dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylającej dyrektywę 2000/46/WE (Dz.U. 2009, L 267, s. 7).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach postępowania wszczętego przez spółkę „Paysera LT” UAB, dawniej „EVP International” UAB (zwaną dalej „Paysera”) w przedmiocie doręczonej jej decyzji Lietuvos banko Prižiūros tarnyba (rady ds. nadzoru banku Litwy) udzielającej jej upomnienia z powodu nieprzestrzegania przez nią w ramach niektórych transakcji płatniczych metod obliczania wymaganych funduszy własnych (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”).

Ramy prawne

Dyrektywa 2009/110

- 3 Zgodnie z motywami 2, 7–9 i 11 dyrektywy 2009/110:

„(2) W swoim przeglądzie dyrektywy 2000/46/WE [Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością (Dz.U. 2000, L 275, s. 39)] Komisja podkreśliła potrzebę dokonania przeglądu tej dyrektywy, ponieważ uznano, że niektóre jej przepisy utrudniły powstanie prawdziwego jednolitego rynku dla usług w zakresie pieniądza elektronicznego oraz rozwój takich przyjaznych dla użytkowników usług.

[...]

- (7) Właściwe jest wprowadzenie jasnej definicji pieniądza elektronicznego, tak aby była ona technicznie neutralna. Definicja ta powinna obejmować wszystkie sytuacje, w których dostawca usług płatniczych w zamian za środki pieniężne wydaje przedpłaconą kartę z zapisaną wartością, która może być wykorzystywana do celów płatniczych, ponieważ jest akceptowana przez osoby trzecie jako narzędzie płatnicze.
- (8) Definicja pieniądza elektronicznego powinna obejmować pieniądź elektroniczny niezależnie od tego, czy jest on przechowywany na urządzeniu płatniczym dostępnym posiadaczowi pieniądza elektronicznego, czy też jest przechowywany zdalnie na serwerze, a posiadacz pieniądza elektronicznego zarządza nim za pośrednictwem specjalnego rachunku przeznaczonego dla pieniądza elektronicznego. Zakres tej definicji powinien być na tyle szeroki, aby nie utrudniał innowacji technologicznych oraz aby obejmował nie tylko wszystkie produkty z zakresu pieniądza elektronicznego dostępne obecnie na rynku, ale również te produkty, które mogą pojawić się w przyszłości.
- (9) Należy dokonać przeglądu systemu nadzoru ostrożnościowego dla instytucji pieniądza elektronicznego i w większej mierze dostosować ten system do ryzyka, na jakie są narażone te instytucje. Należy zapewnić jego spójność z systemem nadzoru ostrożnościowego stosowanym w odniesieniu do instytucji płatniczych na podstawie dyrektywy 2007/64/WE [Parlamentu

Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. 2007, L 319, s. 1)]. W związku z tym odpowiednie przepisy dyrektywy 2007/64/WE powinny stosować się odpowiednio do instytucji pieniądza elektronicznego, bez uszczerbku dla przepisów niniejszej dyrektywy. [...]

[...]

(11) Istnieje potrzeba wprowadzenia zasad dotyczących kapitału założycielskiego w połączeniu z kapitałem bieżącym w celu zapewnienia odpowiedniego poziomu ochrony konsumentów oraz rzetelnego i ostrożnego działania instytucji pieniądza elektronicznego. Biorąc pod uwagę szczególny charakter pieniądza elektronicznego, należy zapewnić dodatkową metodę obliczania kapitału bieżącego. Należy utrzymać pełną uznaniowość w odniesieniu do działań nadzoru w celu zapewnienia, aby ten sam rodzaj ryzyka był traktowany tak samo w odniesieniu do wszystkich dostawców usług płatniczych oraz aby metoda obliczeniowa uwzględniała szczególną sytuację gospodarczą danej instytucji pieniądza elektronicznego. Ponadto należy wprowadzić przepis, zgodnie z którym instytucje pieniądza elektronicznego zobowiązane są do przechowywania środków pieniężnych posiadaczy pieniądza elektronicznego oddzielnie od środków pieniężnych instytucji pieniądza elektronicznego przeznaczonych na inne rodzaje jej działalności. Instytucje pieniądza elektronicznego powinny także podlegać skutecznym zasadom w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu”.

4 Zgodnie z art. 2 dyrektywy 2009/110, zatytułowanym „Definicje”:

„Na użytek niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

[...]

2) »pieniądz elektroniczny« oznacza wartość pieniężną przechowywaną elektronicznie, w tym magnetycznie, stanowiącą prawo do roszczenia [wierzytelność] wobec emitenta, która jest emitowana w zamian za środki pieniężne w celu dokonywania transakcji płatniczych określonych w art. 4 pkt 5 dyrektywy 2007/64/WE i akceptowana przez osoby fizyczne lub prawne inne niż emitent pieniądza elektronicznego;

[...]”.

5 Artykuł 5 tej dyrektywy, zatytułowany „Fundusze własne”, stanowi w ust. 2 i 3, co następuje:

„2. W odniesieniu do działalności, o której mowa w art. 6 ust. 1 lit. a), niezwiązanej z emisją pieniądza elektronicznego, wymagane fundusze własne instytucji pieniądza elektronicznego oblicza się zgodnie z jedną z trzech metod (A, B lub C) określonych w art. 8 ust. 1 i 2 dyrektywy 2007/64/WE. Odpowiednią metodę określają właściwe organy zgodnie z przepisami krajowymi.

W odniesieniu do działalności polegającej na emisji pieniądza elektronicznego wymagane fundusze własne instytucji pieniądza elektronicznego oblicza się zgodnie z metodą D określoną w ust. 3.

Instytucje pieniądza elektronicznego zawsze dysponują funduszami własnymi co najmniej równymi sumie wymogów, o których mowa w ust. 1 i 2.

3. Metoda D: Fundusze własne instytucji pieniądza elektronicznego na cele działalności polegającej na emisji pieniądza elektronicznego są równe co najmniej 2% średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu”.

- 6 Artykuł 6 tej samej dyrektywy, zatytułowany „Rodzaje działalności”, przewiduje w ust. 1 lit. a):
- „1. Oprócz emisji pieniądza elektronicznego instytucje pieniądza elektronicznego uprawnione są do prowadzenia następujących rodzajów działalności:
- a) świadczenia usług płatniczych wymienionych w załączniku do dyrektywy 2007/64/WE”.
- 7 Artykuł 11 dyrektywy 2009/110, zatytułowany „Emisja i możliwość wykupu”, stanowi w ust. 1 i 2:
- „1. Państwa członkowskie zapewniają, aby emitenci pieniądza elektronicznego emitowali pieniądź elektroniczny według wartości nominalnej w chwili otrzymania środków pieniężnych.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby na wniosek posiadacza pieniądza elektronicznego emitenci pieniądza elektronicznego umożliwiali, w każdym czasie i według wartości nominalnej, wykup wartości pieniężnej posiadanego pieniądza elektronicznego”.

Dyrektywa 2007/64/WE

- 8 Artykuł 4 dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. 2007, L 319, s. 1), zatytułowany „Definicje”, stanowi:
- „Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:
- [...]
- 3) »usługa płatnicza« oznacza wszelką działalność gospodarczą wymienioną w załączniku;
- [...]
- 5) »transakcja płatnicza« oznacza działanie zainicjowane przez płatnika lub odbiorcę, polegające na lokowaniu, transferze lub wycofaniu środków, niezależnie od rodzaju pierwotnych zobowiązań między płatnikiem a odbiorcą;
- [...]”.
- 9 Artykuł 8 rzeczony dyrektywy, zatytułowany „Obliczanie funduszy własnych”, przewiduje w ust. 1 i 2:
- „1. Niezależnie od wymogów dotyczących kapitału założycielskiego określonych w art. 6, państwa członkowskie wymagają od instytucji płatniczych posiadania w każdym momencie funduszy własnych obliczonych zgodnie z jedną z trzech następujących metod, którą określają właściwe organy, zgodnie z ustawodawstwem krajowym:

Metoda A

Kwota funduszy własnych instytucji płatniczej wynosi co najmniej 10% jej kosztów stałych z poprzedniego roku. Właściwe organy mogą skorygować ten wymóg, jeżeli od poprzedniego roku w działalności instytucji płatniczej zaszły istotne zmiany. Jeżeli w dniu dokonywania obliczenia instytucja płatnicza nie ukończyła jeszcze pełnego roku działalności, wymagana kwota jej funduszy własnych wynosi co najmniej 10% odpowiednich stałych kosztów ogólnych prognozowanych w biznesplanie, chyba że właściwe organy zażądają skorygowania biznesplanu.

Metoda B

Kwota funduszy własnych instytucji płatniczej jest równa co najmniej sumie następujących elementów pomnożonych przez współczynnik korygujący k , określony w ust. 2, gdzie wielkość płatności (WP) stanowi jedną dwunastą całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez daną instytucję płatniczą w poprzednim roku:

- a) 4,0% części WP do 5 mln EUR;
plus
- b) 2,5% części WP powyżej 5 mln EUR do 10 mln EUR;
plus
- c) 1% części WP powyżej 10 mln EUR do 100 mln EUR;
plus
- d) 0,5% części WP powyżej 100 mln EUR do 250 mln EUR;
plus
- e) 0,25% części WP powyżej 250 mln EUR.

Metoda C

Kwota funduszy własnych instytucji płatniczej jest równa co najmniej stosownemu wskaźnikowi określonymu w lit. a) pomnożonemu przez współczynnik mnożenia, określony w lit. b), i ponownie pomnożonemu przez współczynnik korygujący k , określony w ust. 2.

- a) Stosowny wskaźnik jest sumą następujących elementów:
 - dochodów z odsetek,
 - kosztów odsetek,
 - otrzymanych prowizji i opłat, oraz
 - innych dochodów operacyjnych.

Każdy element sumy uwzględnia się z jego znakiem dodatnim lub ujemnym. Przy obliczaniu stosownego wskaźnika nie można uwzględniać dochodów ujętych w ramach pozycji nadzwyczajnych lub nieregularnych. Wydatki na usługi świadczone w ramach outsourcingu przez osoby trzecie mogą obniżyć stosowny wskaźnik, jeżeli wydatki ponoszone są przez przedsiębiorstwo podlegające nadzorowi na mocy tej dyrektywy. Stosowny wskaźnik obliczany jest na podstawie obserwacji z dwunastu miesięcy na koniec poprzedniego roku obrachunkowego. Stosowny wskaźnik obliczany jest w odniesieniu do poprzedniego roku obrachunkowego. Niemniej jednak fundusze własne obliczone według metody C nie są niższe od 80% średniej z ostatnich trzech lat obrachunkowych dla stosownego wskaźnika. Jeżeli dane zweryfikowane przez biegłego rewidenta nie są dostępne, można wykorzystać dane szacunkowe przedsiębiorstwa.

- b) Współczynnik mnożenia wynosi:
 - (i) 10% części stosownego wskaźnika do 2,5 mln EUR;

- (ii) 8% części stosownego wskaźnika od 2,5 mln EUR do 5 mln EUR;
- (iii) 6% części stosownego wskaźnika od 5 mln EUR do 25 mln EUR;
- (iv) 3% części stosownego wskaźnika od 25 mln EUR do 50 mln EUR;
- (v) 1,5% części stosownego [wskaźnika] powyżej 50 mln EUR.

2. Współczynnik korygujący k stosowany w metodach B i C wynosi:

- a) 0,5, jeżeli instytucja płatnicza wykonuje jedynie usługę płatniczą wymienioną w pkt 6 załącznika;
- b) 0,8, jeżeli instytucja płatnicza wykonuje usługę płatniczą wymienioną w pkt 7 załącznika;
- c) 1,0, jeżeli instytucja płatnicza wykonuje którekolwiek z usług płatniczych wymienionych w pkt 1–5 załącznika”.

10 Załącznik do dyrektywy 2007/64, zatytułowany „Usługi płatnicze (artykuł 4 definicja 3)”, określa wykaz działań uznawanych za takie:

„1. Usługi umożliwiające złożenie gotówki na rachunku płatniczym oraz wszelkie działania niezbędne do prowadzenia rachunku płatniczego.

2. Usługi umożliwiające wypłaty gotówkowe z rachunku płatniczego oraz wszelkie działania niezbędne do prowadzenia rachunku płatniczego.

3. Wykonywanie transakcji płatniczych, w tym transfer środków na rachunek płatniczy u dostawcy usług płatniczych użytkownika lub u innego dostawcy usług płatniczych:

- realizacja usług polecenia zapłaty, w tym jednorazowych poleceń zapłaty,
- realizacja transakcji płatniczych przy użyciu karty płatniczej bądź podobnego instrumentu,
- realizacja poleceń przelewu, w tym zleceń stałych.

4. Wykonywanie transakcji płatniczych, jeżeli środki mają pokrycie w linii kredytowej przyznanej użytkownikowi usług płatniczych:

- realizacja usług polecenia zapłaty, w tym jednorazowych poleceń zapłaty,
- realizacja transakcji płatniczych przy użyciu karty płatniczej bądź podobnego instrumentu,
- realizacja przelewów bankowych, w tym stałych zleceń.

5. Wydawanie lub nabywanie instrumentów płatniczych.

6. Usługi przekazów pieniężnych.

7. Wykonywanie transakcji płatniczych, w ramach których zgoda płatnika na wykonanie transakcji płatniczej udzielana jest przy użyciu urządzenia telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego, a płatność przekazywana jest operatorowi systemu telekomunikacyjnego, informatycznego lub operatorowi sieci, działającemu jedynie jako pośrednik pomiędzy użytkownikiem usługi płatniczej a dostawcą towarów i usług”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

- 11 Paysera jest spółką prawa litewskiego posiadającą zezwolenia na prowadzenie instytucji pieniądza elektronicznego i instytucji płatniczej przyznane jej przez Lietuvos bankas (bank Litwy) i dające jej prawo do emitowania pieniądza elektronicznego i świadczenia usług związanych z emisją tego pieniądza, a także innych usług płatniczych.
- 12 W następstwie kontroli działalności Paysery przeprowadzonej przez radę ds. nadzoru banku Litwy spółce tej udzielono w drodze zaskarżonej decyzji upomnienia i wezwano ją do położenia kresu nieprzestrzeganiu metod obliczania wymaganych od instytucji pieniądza elektronicznego funduszy własnych.
- 13 Rada ds. nadzoru banku Litwy w szczególności odmówiła uznania za usługi płatnicze związane z emisją pieniądza elektronicznego następujących czynności wykonywanych przez skarżącą w postępowaniu głównym:
 - płatności (przelewów) przeprowadzanych przez posiadacza pieniądza elektronicznego z rachunku pieniądza elektronicznego, posiadanego przezeń w instytucji pieniądza elektronicznego, na rachunki osób trzecich, otwarte w instytucjach kredytowych (zwanym dalej „usługą I”),
 - przyjmowania płatności za towary lub usługi dostarczane lub świadczone przez klientów (operatorów) instytucji pieniądza elektronicznego, posiadających rachunki pieniądza elektronicznego, od osób, które kupują te towary lub usługi, a nie uczestniczą w systemie pieniądza elektronicznego (zwanego dalej „usługą II”).
- 14 Następnie, po tym jak skarga na zaskarżoną decyzję została oddalona przez Vilniaus apygardos administracinis teismas (okręgowy sąd administracyjny w Wilnie, Litwa) orzeczeniem z dnia 13 stycznia 2016 r., skarżąca w postępowaniu głównym odwołała się do Lietuvos vyriausioji administracinis teismas (litewskiego naczelnego sądu administracyjnego).
- 15 Sąd odsyłający zastanawia się, czy usługi I i II należy uznać za „usługi związane z emisją pieniądza elektronicznego”, czy też nie.
- 16 W tych okolicznościach Lietuvos vyriausioji administracinis teismas (litewski naczelny sąd administracyjny, Litwa) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 5 ust. 2 w związku z art. 6 ust. 1 lit. a) dyrektywy [2009/110] należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak te w analizowanym postępowaniu następujące usługi należy uznać za usługi płatnicze związane, względnie niezwiązane z emisją pieniądza elektronicznego:

- a) transakcja płatnicza, w ramach której na podstawie polecenia (instrukcji) posiadacza pieniądza elektronicznego do instytucji pieniądza elektronicznego (emitenta) pieniądz elektroniczny (podlegające wykupowi środki) wykupione według wartości nominalnej są przekazywane na rachunek bankowy strony trzeciej;
- b) transakcja płatnicza, w ramach której na podstawie instrukcji sprzedawcy nabywca (płatnik) towarów lub usług płaci za towary lub usługi przez dokonanie transferu/płatności środków pieniężnych do instytucji pieniądza elektronicznego (emitenta pieniądza elektronicznego), który po otrzymaniu takich środków pieniężnych emituje na rzecz sprzedawcy (posiadacza pieniądza elektronicznego) pieniądz elektroniczny według wartości nominalnej otrzymanych środków?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 17 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający pragnie w istocie ustalić, czy art. 5 ust. 2 dyrektywy 2009/110 należy interpretować w ten sposób, że usługi świadczone przez instytucje pieniądza elektronicznego w ramach transakcji płatniczych, takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, stanowią działalność związaną z emisją pieniądza elektronicznego.
- 18 W kwestii tej należy przypomnieć, że zgodnie z art. 5 rzeczonyj dyrektywy instytucje pieniądza elektronicznego muszą przestrzegać pewnych wymogów, jeżeli chodzi o fundusze własne.
- 19 W szczególności z art. 5 ust. 2 i 3 rzeczonyj dyrektywy wynika, że w odniesieniu do działalności polegającej na emisji pieniądza elektronicznego fundusze własne wymagane od instytucji pieniądza elektronicznego są obliczane zgodnie z metodą D i muszą wynosić co najmniej 2% średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu.
- 20 Natomiast w odniesieniu do działalności, która nie jest związana z emisją pieniądza elektronicznego i która z tego względu stanowi usługę płatniczą w rozumieniu art. 4 pkt 3 dyrektywy 2007/64, wymagane fundusze własne instytucji pieniądza elektronicznego oblicza się zgodnie z jedną z trzech metod (A, B lub C) określonych w art. 8 ust. 1 i 2 rzeczonyj dyrektywy.
- 21 Z tego wynika, że biorąc pod uwagę kwoty funduszy własnych wynikające z zastosowania każdej z metod, instytucja pieniądza elektronicznego musi posiadać znaczniejsze fundusze własne, gdy są one obliczane zgodnie z metodami A, B lub C, aniżeli w przypadku zastosowania metody D.
- 22 Należy zatem stwierdzić, że art. 5 ust. 2 i 3 dyrektywy 2009/110 ustanawia – w odniesieniu do usług płatniczych związanych z emisją pieniądza elektronicznego – odstępstwo od przepisów dotyczących funduszy własnych przewidzianych przez dyrektywę 2007/64, w zakresie w jakim usługi te są związane z emisją pieniądza elektronicznego.
- 23 I tak, by ustalić, czy usługi, których dotyczy postępowanie główne, stanowią działalność związaną z emisją pieniądza elektronicznego, należy ustalić, czy usługi te są – ze względu na ich istotę – związane z emisją lub wykupem pieniądza elektronicznego.
- 24 Pojęcie „emisja pieniądza elektronicznego” nie zostało zdefiniowane w dyrektywie 2009/110, która ogranicza się do sprecyzowania w swoim art. 2 pkt 2, że pojęcie „pieniądza elektronicznego” oznacza wartość pieniężną przechowywaną elektronicznie, w tym magnetycznie, stanowiącą prawo do roszczenia wobec emitenta, która jest emitowana w zamian za środki pieniężne w celu dokonywania transakcji płatniczych określonych w art. 4 pkt 5 dyrektywy 2007/64 i akceptowana przez osoby fizyczne lub prawne inne niż emitent pieniądza elektronicznego.
- 25 Z kolei art. 4 pkt 5 dyrektywy 2007/64 definiuje transakcję płatniczą jako działanie zainicjowane przez płatnika lub odbiorcę, polegające na lokowaniu, transferze lub wycofaniu środków, niezależnie od rodzaju pierwotnych zobowiązań między płatnikiem a odbiorcą. Ponadto, jak wynika z art. 4 pkt 3 rzeczonyj dyrektywy w związku z załącznikiem do niej, wykonywanie transakcji płatniczych, w tym transfer środków na rachunek płatniczy, stanowi usługę płatniczą.
- 26 Ponadto należy zauważyć, że art. 11 ust. 2 dyrektywy 2009/110 nakłada na emitentów pieniądza elektronicznego obowiązek umożliwienia wykupu, na wniosek posiadacza, pieniądza elektronicznego, w każdym czasie i według wartości nominalnej, wartości pieniężnej posiadanego pieniądza elektronicznego.

- 27 Jeżeli chodzi o pojęcie „wykupu”, które nie zostało zdefiniowane w dyrektywach 2007/64 i 2009/110, polega on na rekonwersji pieniądza elektronicznego na jego wartość nominalną oraz następującej po tym wypłacie na podstawie instrukcji posiadacza pieniądza elektronicznego. Przywołane dyrektywy nie wymagają przy tym, by owe środki pieniężne zostały wypłacone na konto posiadacza pieniądza elektronicznego lub konto osoby trzeciej.
- 28 Jako że emisja pieniądza elektronicznego implikuje bezwarunkowo i automatycznie istnienie roszczenia o wykup, pojęcie „usługi płatniczej związanej z emisją pieniądza elektronicznego” obejmuje również wykup pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 5 ust. 2 dyrektywy 2009/110.
- 29 I tak usługa płatnicza świadczona w celu umożliwienia wykupu wartości nominalnej pieniądza elektronicznego stanowi działalność związaną z emisją pieniądza elektronicznego.
- 30 Aby ustalić, czy usługi stanowiące przedmiot postępowania głównego stanowią usługi płatnicze związane z emisją pieniądza elektronicznego, należy zatem ustalić, czy świadczenie tych usług powoduje emisję lub wykup pieniądza elektronicznego w ramach jednej i tej samej transakcji płatniczej.
- 31 Widziana z tej perspektywy usługa I polega na transakcji płatniczej, za pomocą której na podstawie instrukcji posiadacza pieniądza elektronicznego instytucja pieniądza elektronicznego wykupuje środki według ich wartości nominalnej i przekazuje je, po tej wartości, na rachunek bankowy osoby trzeciej.
- 32 W zakresie, w jakim środki pieniężne są wykupywane wyłącznie dla celów ich transferu, w ramach jednej i tej samej transakcji płatniczej – czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego – usługę taką jak usługa I można uznać za związaną z emisją pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 5 ust. 2 dyrektywy 2009/110.
- 33 Jeżeli chodzi o usługę II, polega ona na transakcji, za pomocą której na podstawie instrukcji sprzedawcy nabywca towarów lub usług dokonuje w tym celu transferu środków pieniężnych do instytucji pieniądza elektronicznego, który po otrzymaniu takich środków pieniężnych emituje na rzecz sprzedawcy (posiadacza pieniądza elektronicznego) pieniądz elektroniczny.
- 34 Z zastrzeżeniem weryfikacji, których ma dokonać sąd odsyłający, usługa taka jak usługa II jest również bezpośrednio związana z emisją pieniądza elektronicznego, ponieważ przekazanie środków pieniężnych powoduje automatycznie, i to w ramach jednej i tej samej transakcji płatniczej, emisję pieniądza elektronicznego. Transfer środków pieniężnych jest zatem związany z emisją pieniądza elektronicznego.
- 35 W świetle powyższych rozważań na przedstawione pytanie należy odpowiedzieć, iż art. 5 ust. 2 dyrektywy 2009/110 należy interpretować w ten sposób, że usługi świadczone przez instytucje pieniądza elektronicznego w ramach transakcji płatniczych, takie jak usługi rozpatrywane w postępowaniu głównym, stanowią działalność związaną z emisją pieniądza elektronicznego w rozumieniu przywołanego przepisu, o ile powodują emisję lub wykup pieniądza elektronicznego w ramach jednej i tej samej transakcji płatniczej.

W przedmiocie kosztów

- 36 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 5 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniającej dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylającej dyrektywę 2000/46/WE, należy interpretować w ten sposób, że usługi świadczone przez instytucje pieniądza elektronicznego w ramach transakcji płatniczych, takie jak usługi rozpatrywane w postępowaniu głównym, stanowią działalność związaną z emisją pieniądza elektronicznego w rozumieniu przywołanego przepisu, o ile powodują emisję lub wykup pieniądza elektronicznego w ramach jednej i tej samej transakcji płatniczej.

Podpisy